

## Tacir İle Ecinni

Ey bahtı güzel şahım, vaktiyle tacirler içinde, pek çok serveti ve tüm ülkelerde ticari ilişkileri olan bir tacir varmış.

Bir gün, atına atlayıp işinin gerektirdiği bir yere gitmek üzere yola çıkmış. Sıcak pek fazla olduğundan, bir ağacın altında oturmuş; elini azık torbasına sokarak oradan birkaç lokmalık yemek ve hurmaçıkarmış; hurmaları yiyip bitirince çekirdeklerini ileriye fırlatmış;

ama birdenbire önünde uzun boylu bir ifrit belirmiş ve kılıcını sıyrarak tacire yaklaşmış ve haykırmış; "Ayağa kalk, çocuğumu öldürdüğün gibi ben de seni öldüreceğim!" demiş. Tacir, ona "Ben senin çocuğunu nasıl öldürebilirim?" diye sorunca\* ifrit, "Hurmaları yiyince çekirdeklerini fırlattın. Çekirdekler oğlumun göğsüne çarptı; onu yaraladı ve hemen oracıkta öldü" demiş. Bunun üzerine tacir ifrite, "Bil ki ey yüce ifrit! Ben inanç sahibi bîr insanım, yalan nedir bilmem ve de çok zenginimdir; çocuklarım ve bîr de eşim var. Sonra, evimde bana emanet edilmiş mallar bulunuyor. Bana izin ver, evime gidip bende hakkı olanların hesaplarını göreyim; bunları tamamlayınca yıl sonunda sana geri dönerim. İşte sana işim bitince geri döneceğimi vaat ve yemin ediyorum. O zaman bana istediğini yapabilirsin. Allah bu söylediklerimin tanığıdır" demiş. Ecinni ona güvenmiş ve tacirin ayrılmasına izin vermiş.

Tacir ülkesine geri dönmüş; tüm bağlantılarından kurtulmuş, herkese hak ettiğini vermiş, sonra da karısına ve çocuklarına başına gelenleri anlatmış; ana-babası, karısı ve çocukları hepsi birden ağlamaya başlamışlar. Sonra da tacir vasiyetnamesini hazırlamış; o yılın sonuna kadar yakınlarıyla birlikte yaşamış; bu sürenin sonunda yola çıkmaya karar vermiş; kefenini koltuğunun altına sıkıştırarak yakınlarına, komşularına veda etmiş, burnunun dikine yola koyulmuş.

O zaman yakınları ona ağlayıp çırpınmış, matem haykırırları koparmışlar. Tacire gelince, yoluna devam etmiş; ve söz konusu olan bahçeye girmiş; o gün yeni yılın ilk günümüştü; oturup kötü bahtına ağlarken, yanında boynu zincirli bir ceylan sürükleyerek bir şeyh çıkagelmiş; taciri selamlamış ve ona mutlu bir yaşam diledikten sonra, "Ecinnilerin barındığı bu yerde tek başına oturmanın sebebi nedir?" diye sormuş. Bunun üzerine tacir ifritle olan serüvenini ve burada oturmasının nedenini ona anlatmış. Ceylanın sahibi şeyh, buna çok şaşırılmış ve "Vallah! Senin inancın büyük bir inançmış. Öykün de öylesine olağanüstü ki, iğneyle gözün iç köşesine yazılsa, düşünceye saygı duyanlar için üzerinde durulmaya değer bir konu olurdu!" demiş. Sonra onun yanına oturup "Vallahi, ey kardeşim, ifritle serüveninin sonunu görmedikçe yanından ayrılmayacağım" demiş; ve gerçekten oturup onunla konuşmaya başlamış; ve onu, derin bir üzüntüye ve fırtınalı düşüncelere kapılarak korku ve dehşetten bayılacak gibi görmüş.

Ceylanın sahibi onunla oturup dururken, birdenbire siyah renkli iki taziyle ikinci bir şeyh çıkagelmiş; yaklaşip ikisini de selamlamış ve onlara, ecinni uğrağı olan bu yerde ne yaptıklarını sormuş. Bunun üzerine ona öyküyü baştan sona anlatmışlar- Ancak o da yanlarına henüz oturmuşken yedeğinde doru renkte bir katır bulunan üçüncü bir şeyh onlara doğru gelmiş. Selam verip bu yerde oturmalarının nedenini sormuş. Onlar da başından sonuna kadar öyküyü anlatmışlar. Ama anlatılanı burada tekrarlayanın hiç yaran yok.

Tam o sırada bir toz çevrintisi yükselmiş ve çayırın ortasına doğru şiddetli bir fırtına esmiş. Sonra, toz dağılmış ve elinde iyice bilenmiş bir kılıçla söz konusu olan ecinni ortaya çıkmış. Gözleri kıvılcım saçarak onlara yaklaşmış ve aralanndan taciri çekip alarak ona "Gel" demiş; "Gel ki, sen benim yaşantımım soluğu, yüreğimin ateşi çocuğumu nasıl öldürdüysen, ben de seni öylesine öldüreyim!" Bunun üzerine tacir ağlayıp yakınmaya başlamış; üç şeyh de onunla birlikte ağlayıp inlemeye ve hıçkırmaya başlamışlar.,

Ceylanın sahibi ilk şeyh, sonunda yüreklenererek ecinninin ellerine sarılmış; "Ey ecinni, ey ecinni padişahlarının başı ve başlarının tacı! Sana bu ceylanla olan serüvenimi anlatır ve sen bundan etkilenirsen, karşılığında, beni bu tacirin kanının üçte birini bağışlayarak ödüllendirir misin?" diye sormuş. Ecinni, "Evet, hiç kuşkun olmasın, sayın şeyh! Bana öyküyü anlatır, ben de onu olağanüstü bulursam, tacirin kanının üçte birini bağışlarım" demiş.....

Üçüncü şeyh üçünün en şaşırtıcı olan öyküsünü anlatınca ecinni çok şaşırmış ve de zevkden ve heyecandan titreyerek, "Cinayetin bedelinin geri kalanını da bağışladım, taciri bırakıyorum" demiş. Bunun üzerine tacir mutluluktan uçarcasına şeyhlerin önüne gelmiş; onlara teşekkürler etmiş; onlar da kendilerince onun ölümden kurtulmasını kutlamışlar; sonra her biri ülkelerine gitmişler.